

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΕΒΑΝΓΕΛΙΟΝ
Κωδικός
1323

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 53ο - ΤΕΥΧΟΣ 498 ●
● ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2006 ●

● «Ίδε ό άμνός του̃ Θεου̃ ό αίρων τήν άμαρτίαν του̃ κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΧΩΡΙΣ ΤΣΙΓΓΟΥΝΙΑ

Σπορά ή έλεημοσύνη

Η ροσφορά είναι ή έλεημοσύνη. Είναι και καρπός και σπόρος. Καρπός τής πίστεως. Σπόρος τής αγάπης. Όποιος έχει πίστι, τή φανερώνει, αφού «ή πίστις, εάν μή έχη έργα, νεκρά έστιν» (Γακ. β΄ 17). Όποιος έχει πίστι, παραδίδεται μέ απόλυτη έμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού. Κι όποιος παραδίνεται στό Θεό, παραδίνει τά πάντα στην αγάπη, τά καταθέτει στους άδελφούς, στό κοινωνικό σύνολο, στην έλεημοσύνη.

Άν καρπός τής σποράς τής πίστεως είναι ή έλεημοσύνη, καρπός τής σποράς τής έλεημοσύνης είναι ή σωτηρία.

- ♦ Έλεημοσύνη χωρίς τσιγγουνιά.
- ♦ Έλεημοσύνη χωρίς όρια.
- ♦ Έλεημοσύνη χωρίς κρατούμενα.

«Ό στείρων φειδομένως φειδομένως και θερίσει, και ό στείρων επ΄ ευλόγίαις επ΄ ευλόγίαις και θερίσει» (Β΄ Κορ. θ΄ 6).

Ό σπόρος χρησιμοποιείται ως παράδειγμα:

- ♦ Και για τό λόγο του Θεού Λόγου (Λουκ. ν΄ 11).
- ♦ Και για τήν έλεημοσύνη, πού είναι καρπός του λόγου.

♦ Και για τήν ανάστασι, πού είναι καρπός του έλέους του Θεού και τής έλεημοσύνης του ανθρώπου (Α΄ Κορ. ιε΄ 35-44).

Όνομάζεται σπόρος ή έλεημοσύνη για δύο λόγους:

♦ Πρώτον, διότι μετά τή σπορά έρχεται ό θερισμός. Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «Σπόρον τό πράγμα έκάλεσεν, ίνα ευθέως προς τήν αντίδοσιν ίδης, και τόν άμπτόν έννοήσας, μάθης ότι πλείονα λαμβάνεις ή δίδως» (Ε.Π.Ε. 19,502). Μετά φρασις: Όνόμασε τήν έλεημοσύνη

σπόρο, γιά νά πάν άμέσως τό μυαλό στην άνταπόδοσι. Άφού κατανόησης τό ποιά είναι ή συγκομιδή, θά μάθης, ότι παίρνεις περισσότεια από όσα δίνεις.

♦ *Δεύτερον*, διότι ό γεωργός δέν κρατάει στην άποθήκη του τό σπόρο. Τόν σπέρνει όλο. Τί νά τόν κάνη στό σεντούκι ή στό ύπόγειό του τό σπόρο; Όσο πιό πολύ σπόρο σπέρνει, τόσο πιό πολύ καρπό θά θερίση.

Τά ύλικά αγαθά δέν είναι γιά νά τ' άποθηκεύουμε. Ούτε γιά νά τ' άποταμιεύουμε (τά χρήματα). Ούτε γιά νά τ' ασφαλίζουμε σέ θυρίδες (τά κοσμήματα). Ούτε γιά νά τά κρατάμε (τά κτήματα). Τά ύλικά αγαθά περνάνε άπ' τά χέρια μας, όχι γιά νά γίνουν ιδιοκτησία.

Τό ιδιοκτησιακό καθεστώς, όπως και τό κληρονομικό καθεστώς, είναι άγνωστα στην Κοινή Διαθήκη. Δέν ύπάρχει στό Ευαγγέλιο τό «ιδιον» (Πράξ. δ' 32). Όλα είναι κοινά αγαθά γιά όλους τούς άνθρώπους.

Απλόχερα

♦ Η σπορά τής έλεημοσύνης δέν γίνεται μέ τσιγγουνιά. Σπέρνουμε άφειδώλευτα. Χαρίζουμε χωρίς κρατούμενα. Τά δίνουμε όλα.

♦ Φείδεται (τσιγγουνεύεται) ό γεωργός; Προσέχει πού σπέρνει, άλλ' όλους τούς σπόρους σπέρνει. Δέν λυπάται, πού φεύγουν άπ' τά χέρια του. Ούτε λυπάται, πού σαπίζουν. Ξέρει, ότι θ' άναστηθούν, θ' άνθίσουν, θ' άποδώσουν καρπό έκτονταπλάσιο.

Γιατί νά φείδεται (νά τσιγγουνεύεται) ό χριστιανός τά χρήματά του και τ' αγαθά του; Προσέχει βέβαια, πού τά δίνει. Άλλά τά δίνει. Και τά δίνει *όλα*, άφού κρατήση όσα του είναι άπολύτως άπαραίτητα γιά τή διαβίωσή του (Α' Τιμ. στ' 8).

♦ Φείδεται ό Θεός, όταν δίνη τήν

αγάπη Του; Βρέχει «έπί δικαίους και άδίκους». Άστράφτει τόν ήλιο Του «έπί πονηρούς και άγαθούς» (Ματθ. ε' 45). Και, τό σπουδαιότερο, δέν λυπήθηκε νά δώση ό,τι πιό δικό Του, ό,τι πιό αγαπητό. Ήδωσε τόν Υίο Του τό Μονογενή. «Τού ίδιου Υιού ούκ έφείσατο, άλλ' ύπέρ ήμών πάντων παρέδωκεν αυτόν» (Ρωμ. ν' 32).

♦ Φείδεται ό Χριστός, όταν προσφέρη τό πανάγιο Αίμα Του γιά τή σωτηρία μας; Δέν μäs χρωστάει, και μäs δίνει δωρεάν τά πάντα. «Έκένωσεν έαυτόν» (Φιλιπ. β' 7) και έξακολουθει νά Τόν κενώνη. Άδειασε και άδειάζει τήν αγάπη Του, μεταγγίζοντας τό Αίμα Του.

Ήμεis γιατί τσιγγουνευόμαστε; Η έλεημοσύνη είναι ή άκένωτη κένωσις.

♦ Φείδεται δυστυχώς ό χριστιανός (λυπάται νά δώση), όταν πρόκειται γιά τό Χριστό. Για τό Διάβολο όμως, καμιά φειδώ. Τό λουλούδι τής έλεημοσύνης τό ποτίζει στάλα-στάλα, και στ' άγκάθι τής κοσμικής ζωής και τών ήδονών ρίχνει άφθονο νερό.

♦ Η συγκομιδή είναι εύλογία. «Ό σπείρων επ' εύλογίαις επ' εύλογίαις και θερίσει» (Β' Κορ. θ' 6). Εύλογία ή τέχνη τής γεωργίας. Εύλογία ό κόπος τής σποράς. Εύλογία ό κατάλληλος καιρός, ό ήλιος, ή βροχή, οι νόμοι τής βλαστήσεως. Εύλογία τέλος ό άμπτός, ό θερισμός.

Τί θά κερδίσουμε τόν «καιρόν του θερισμού» (Ματθ. ιγ' 30); Άν τσιγγουνευόμαστε στην έλεημοσύνη, τότε θά θεριστούμε και θά θερίσουμε τραγικά. Θα μäs θερίση τό δρεπάνι του θανάτου. Δέν είναι φειδωλός ό θάνατος. Δέν λυπάται κενόνα. Και ή θημωνιά τής ζωής θ' άποτελήται από άχυρα. «Τό δέ άχυρον ό Κριτής κατακαύσει πυρι άσβέστω» (Ματθ. γ' 12).

Γλαροί δότες

Σπέρνε, λοιπόν, χωρίς φειδώ, χω-

ρίς ψυχρούς ύπολογισμούς, χωρίς άμφιβολίες και προφάσεις.

Σπέρνε στή γῆ, γιά νά θερίσης και στή γῆ και στόν οὐρανό.

Σπέρνε αγάπη, νά θερίσης χαρά.

Σπέρνε μέ χαρά, νά θερίσης αγαλλίασι.

Δέν θέλει ὁ Θεός προσφορές κατ' ανάγκην ἢ μέ βαρεία καρδιά. «Ἐκαστος καθὼς προαιρεῖται τῆ καρδία, μή ἐκ λύπης ἢ ἐξ ανάγκης· ἰλαρόν γάρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός» (Β' Κορ. θ' 7).

• Ἡ προαιρέσις εἶναι ἡ καρδιά τῆς ἐλεημοσύνης.

• Ὁ ἐξαρτημένος ἀπ' τῆ φιλαργυρία καταλαμβάνεται ἀπό ἀθυμία και κατῆφεια, ὅταν ἀκούη γιά προσφορά και ἐλεημοσύνη. Και μάλιστα, ὅταν τοῦ ζητήται γενναία ἐλεημοσύνη, ὀλοκληρωτική προσφορά. Παθαίνει, ὅ,τι ἔπαθε ὁ πλούσιος νεανίσκος. Ποθοῦσε τὴν αἰώνια ζωή, ἀλλ' ἦταν κολλημένος στήν ὕλη. Ἡ πρότασις τοῦ Χριστοῦ: «Ἔπαγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα και δός πτωχοῖς, και ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανῷ, και δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι», τὸν βύθισε σέ λύπην. Ἦθελε τό Χριστό και τὴν αἰώνια ζωή. Μά ἤθελε και τὰ χρήματα και τὴν χαμοζωή. Προτίμησε τό δεύτερο. «Και ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γάρ ἔχων κτήματα πολλά» (Ματθ. ιθ' 21-22).

Θά μπορούσε ὁ Χριστός νά τὸν πιέση κάπως ἢ νά ὑποχωρήσῃ και νά τοῦ ζητήσῃ λίγα γιά ἐλεημοσύνη. Θά σωζόταν; Πιθανόν «ἐκ λύπης ἢ ἐξ ανάγκης» νά ἔδινε κάτι. Μετά θά μετάνιωνε και γιά τὴ μικρὴ του προσφορά. Ἄς μή λησμονοῦμε, ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ἄνευ συναγωνισμού.

Στό Χριστό ἢ ὅλα, ἢ τίποτε!

• Δέν ἀγαπᾷ τὸν ὁποιοδήποτε φτωχοελεήμονα ὁ Χριστός· αὐτόν, δηλαδή, πού δίνει, σάν νᾶναι ἡ ἐλεημοσύνη ὁ φτωχὸς συγγενής, και δίνει μέ βαρεία καρδιά. Ὁ Χριστός ἀγαπᾷ τὸν ἐλεήμονα, πού εἶναι «ἰλαρὸς δότης».

Ἰλαρός! Ὁ εὐχάριστος, ὁ πλουσιοπάροχος, ὁ χαρούμενος, ὁ ἀπλός, ὁ εὐθυμος. Ἄν μέ εὐχαρίστησι δέν δίνουμε στό Χριστό, στήν ἐλεημοσύνη, στοὺς ἀδελφούς μας, θά μᾶς τ' ἀρπάξουν ἄλλοι μέ τὴ βία.

Ζητοῦσε ἕνας κληρικός ἀπό φιλάργυρο νά προσφέρῃ γενναῖο ποσό, γιά νά γλυτώσῃ ἀπ' τὴ φυλακὴ φτωχὸς μεροκαματιάρης, πού εἶχε χρεωκοπήσει. Ὁ φιλάργυρος ἀσυγκίνητος. Μετά ἀπό λίγο καιρό τηλεφώνησε κλαίγοντας στόν κληρικό:

– Τί ἔπαθες; Σοῦ συνέβη κανένα κακό; ρώτησε ὁ κληρικός.

– Χειρότερο δέν γινόταν.

– Τί; Πέθανε τό παιδί σου;

– Ὁχι! Μοῦ διέρρηξαν τό σπίτι...

Μοῦ πήραν ὅλα τὰ χρυσαφικά και ὅλα τὰ μετροπτά. Πάει, χάθηκα!...

Γέλασε ὁ κληρικός.

– Γελάτε μέ τὸν πόνο μου;

– Καλά νά σοῦ κάνουν, ἀγαπητέ μου. Ἀφοῦ δέν τᾶδινες στό Χριστό, ὅταν στά ζητοῦσε, κάποιος ἔπρεπε νά στά πάρῃ. Οἱ κλέφτες δούλεψαν γιά τὴ δική τους κόλασι και γιά τὴ δική σου σωτηρία. Μακάρι νά τό καταλάβῃς. Λέει ὁ Χριστός: «Μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς και βρώσις ἀφανίζει, και ὅπου κλέπται διορύσσουσι και κλέπτουσι» (Ματθ. στ' 19).

• Ὁ χριστιανὸς σκιρτᾷ ἀπό ἐσωτερικὴ χαρά, ὅταν μέ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ τὰ προσφέρῃ ὅλα στή διακονία τῆς ἐλεημοσύνης.

Περίσσευμα αγάπης

Ὅταν δίνῃς σ' Ἐκεῖνον, πού ὅλα σοῦ τὰ δίνῃ, πῶς εἶναι δυνατόν νά ἔχῃς λογισμούς γιά τὸν ἄν πρέπη και γιά τό ἄν μορῆς νά δώσης; «Δυνατός δέ ὁ Θεός πᾶσαν χάριν περισσεῦσαι εἰς ὑμᾶς, ἵνα ἐν παντί πάντοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες περισσεύσητε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν» (Β' Κορ. θ' 8).

• Τὴ χάρι, πού λέγεται ἐλεημοσύνη, τὴν δίνει ὁ Θεός σ' ὅσους πι-

στεύουν, ότι ο Θεός είναι δυνατός. Δυνατός για τό σήμερα, δυνατός και για τό αύριο. Δυνατός για τό «νῦν καί τό αἰεί». Ἡ πίστις αὐτή ἀπαντᾷ στό λογισμό τοῦ «πῶς;».

– Πῶς θά ζήσω; Πῶς θά τά βγάλω πέρα; Πῶς θά ξεπεράσω τίς δικές μου ἀνάγκες, γιά νά συμπαρασταθῶ καί στίς ἀνάγκες τῶν ἄλλων;

Στά μύρια «πῶς;» τῆς ὀλιγοπιστίας ἀπαντοῦν τά ἀπειρα «ὅπως» τῶν θαυμάτων τοῦ Θεοῦ. Δέν στηριζόμαστε στό τίποτα. Δέν στηριζόμαστε στά καλάμια τῆς δικῆς μας ἀδυναμίας, στήν ἀστάθεια τῶν ἀνθρωπίνων παραγόντων. Στηριζόμαστε στό δυνατό Θεό.

Ἐκεῖνος ὄχι ἀπλῶς ἔχει, ἀλλ' εἶναι ἀνεξάντλητη πηγή. Γιατί, λοιπόν, φοβάσαι ν' ἀποσπασθῆς ἀπ' τή φιλαργυρία καί νά στηριχθῆς στήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ;

♦ Ἀπό πολλή ἀγάπη ὁ Θεός ζητάει νά ἐλεοῦμε. Θέλει νά μᾶς ἀπολλάξῃ ἀπ' τά περιττά.

Αὐξήσαμε τίς ἀνάγκες. Περιττά θεωροῦνται ὡς ἀναγκαῖα! Πολυτελῆ θεωροῦνται συνηθισμένα. Καί ὅσο αὐξάνονται τά ἀναγκαῖα, τόσο αὐξάνεται ὁ ἀναγκασμός. Σφίγγει ἡ θηλειά τῆς ἐξαρτήσεως.

Χάσαμε τό μέτρο. Ἡ ἀμετρία στήν ἀπόκτησι ὑλικῶν ἀγαθῶν καί ἀπολαύσεων μᾶς κάνει κυνηγούς τῆς ὕλης, ἐξαρτημένους τοῦ ἄγχους καί τῆς ἀγωνίας. Ὁ Χριστός μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπ' τά περιττά, ὅπως ὁ γιατρός θέλει νά λευτερώσῃ τόν παχύσαρκο ἀπ' τά περιττά κιλά. Γι' αὐτό ὁ Παῦλος μιλάει γιά αὐτάρκεια: «Ἴνα ἐν παντί πάντοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες περισσεύσῃτε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν».

♦ Ἡ αὐτάρκεια ἐν προκειμένῳ ἰσοδυναμεῖ μέ τήν ὀλιγαρκεία. Δέν ζητάει ὁ Θεός νά μὴν ἔχουμε τά ἀπαραίτητα γιά μιὰ λιτή ζωή. Ζητάει ν' ἀπαλλαγούμε ἀπ' τά βουρῦδια τῶν περιττῶν, ἀφοῦ «πᾶν τό περιττόν ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν» (Ματθ. ε' 27).

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Αὐ-

τάρκεια τῇ χρεία ὀρίζεται, ὧν ἄνευ ζῆν οὐκ ἔνι. Οὐδεὶς σε τούτων ἀφέλκει, οὐδέ κωλύει τήν καθημερινήν τροφήν· τροφήν, οὐ τρυφήν λέγω· σκεπάσματα, οὐ καλλωπίσματα» (Ε.Π.Ε. 19,508). Μετάφρασις: Ἡ αὐτάρκεια καθορίζεται ἀπ' τή χρῆσι τῶν ἀγαθῶν, πού εἶναι ἀπαραίτητα γιά νά ζῆ κανείς. Κανένας δέν σοῦ τά ἀφαιρεῖ αὐτά. Κανένας δέν σοῦ στερεῖ τήν καθημερινή τροφή. Μιλάω γιά τροφή, ὄχι γιά τρυφή. Γιά ρούχα, ὄχι γιά στολίδια.

♦ Τήν αὐτάρκεια τήν ἔχουμε, ὅταν ἔχουμε τό Θεό. «Ἐαυτούς καί ἀλλήλους καί πᾶσαν τήν ζωήν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα» (θ. Λειτουργία). Ὅταν ἔχουμε αὐτάρκεια στά ὑλικά, δηλαδή, τά ἀναγκαῖα, χωρίς ἀγωνίες, τότε θά ἔχουμε περισσεύματα «εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν».

♦ Οἱ φιλάργυροι καί φιλόσορκοι, στά ὑλικά εἶναι πλεονέκτες καί πλεονάζοντες. Στά πνευματικά εἶναι ὀλιγαρκεῖς ἢ παντελῶς πένητες.

Οἱ χριστιανοί ἀποκτοῦν πνευματικό πλοῦτο, «πᾶσαν χάριν», μέ περισσεια. Ἔχουν περισσότερη πίστι, περισσότερη εἰρήνη, περισσότερη ἐλπίδα, περισσότερη ὑπομονή, περισσότερη χαρά, περισσότερη ἡμέρα, περισσότερη εὐλογία. Κι ὅλα αὐτά, διότι ἔχουν περισσότερη ταπεινώσι καί περισσότερη μετάνοια.

Αὐτό τόν πλοῦτο ἄς ζητᾶμε ἀπό τό δυνατό Θεό:

– Κύριε, κάνε μας πλούσιους σέ ταπεινώσι, σέ ἀγάπη, σέ προσευχή, σέ μετάνοια, σέ ἐλπίδα ζωῆς αἰώνιου.

Μή τά σκορπᾶς στόν ἄνεμο!

Ὁ χριστιανός, ποῦχει ἀγάπη, δέν σκορπᾶ τά ἀγαθὰ καί τά χαρίσματα στή φιλοτιμία καί τήν ἐπίδειξι. Τά σκορπᾶ στή διακονία τῆς ἀγάπης. «Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν ἡ

δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα» (Β΄ Κορ. θ΄ 9).

♦ Σκορπάω σημαίνει, δέν λογαριάζω τὰ χρήματα, ὅταν τὰ δίνω στούς φτωχοῦς, ἀφοῦ εἶναι τὰ μόνα πού δέν χάνονται, ἀλλά θά τὰ εἰσπράξω καί μέ τό παραπάνω.

♦ Σκορπάμε σέ διασκεδάσεις. Δέν τὰ κλαῖμε τὰ χρήματα.

♦ Σκορπάμε σέ καλοπέροσι. Καί δέν θλιβόμαστε.

♦ Σκορπάμε σέ τυχερά παιγνίδια. Καί δέν σταματᾶμε.

♦ Μόλις πρέπει νά σκορπίσουμε στήν εὐκαιρία τῆς ἐλεημοσύνης, τότε γινόμαστε ὑπολογιστές.

Τά μισά ἀπό ὅσα δίνουμε στό Διάβολο, ἄν δίνουμε στό Χριστό, κανένα παιδί δέν θά πέθαινε ἀπ' τήν πείνα πάνω στόν πλανήτη μας.

♦ Μερικά ἐπαγγέλματα δέν φαίνονται ν' ἀποδίδουν εἰσοδήματα. Ἄλλ' ἐπειδή εἶναι ἀναγκαῖα, ἐπιχορηγοῦνται.

Καί ἡ ἐλεημοσύνη, πού ὄχι μόνο δέν εἰσπράττει, ἀλλά τὰ εἰσοδήματά της τὰ χορίζει, ἔχει ἐπιχορηγίσι. Ἐπιχορηγεῖται ἀπ' τό δωρεοδοτή Θεό. «Ὁ δέ ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῷ σπείροντι καί ἄρτον εἰς βρῶσιν χορηγήσει καί πληθύνει τόν σπόρον ὑμῶν καί αὐξήσει τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης ὑμῶν» (Β΄ Κορ. θ΄ 10).

♦ Ὁ Θεός εἶναι ὁ χορηγός. Ἄν χωρίς τή χορηγία Του τίποτε δέν γίνεται, γιατί στεκόμαστε διστακτικοί στό νά χορηγοῦμε ὅσα Ἐκεῖνος χορηγεῖ, γιά νά τὰ χορηγοῦμε;

Ὁ Θεός, πού καί χωρίς νά πάρη, δίνει, πῶς δέν θά δώσῃ ὅταν πάρη;

♦ Σπέρνουμε ὑλικά. Θερίζουμε πνευματικά.

Κοιλοπονᾷ ἡ γῆ καί γεννάει βλαστάρια. Ἀπ' τή σπορά τῆς ἐλεημοσύνης γεννιῶνται τὰ βλαστάρια τῶν ἀρετῶν, καί τελικά τό μεγάλο βλάστημα: Ἡ σωτηρία, ἡ αἰώνια ζωή.

♦ Κι ἄν ὅλο τό βίό μας καί τό βίό μας, τὰ ἀγαθὰ μας κι αὐτή τή ζωή μας, χρειαστῆ νά προσφέρουμε, ὁ

θερισμός τῆς αἰωνιότητος ἔχει ἀπερίγραπτο μεγαλεῖο, ὥστε ἀξίζει κάθε θυσία.

Ὁ πιστός σπέρνει. Ὅχι μόνο τήν ἐλεημοσύνη, ἀλλά καί τὰ δάκρυά του καί τόν ἰδρῶτα του. Κάποτε καί τό αἷμα του. «Ὅτος χαρᾶς δρέπεται δράγματα ἀειζωοτροφίας» (ἀπό τοῦς ἀναβαθμούς τοῦ βαρέος ἤχου).

Ἄρχιμ. Διονύλ Γ. Ἀεράκης

ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΤΟΥΣ 2007

ἐξώφυλλο Ἡμερολογίου

Κυκλοφορεῖ τό Ἡμερολόγιο τσέπης τοῦ Συλλόγου «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής» τοῦ ἔτους 2007. Ἀφιερωμένο:

στόν ἐπίγειο ἄγγελο,
στό παιδί θαῦμα,
στό νέο, πού ἀγωνίζεται
μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ
γιά τήν Ἀγνότητα.

Τιμᾶται 0.80 € (ὀγδόντα λεπτά).
Γιά ποσότητα ἔκπτωσης 30%.
Τηλέφωνα: 213212713 καί
2109765440.

Ποιμαντικά

Τσιφλικάς ἢ ποιμένας;

Καθοριστικές ἐπισημάνσεις

Μιλᾷει ὁ Καλός Ποιμένας. Μιλᾷει στους ποιμένες τῆς Ἐφέσου. Ὁ ἀπ. Παῦλος στους ἐπίσκοπους καί πρεσβυτέρους. Ἦς φανταστοῦμε σύνοδο, ὅπου ὁ προϊστάμενος εἶναι ὑποψήφιος μάρτυρας. Τέτοια ἦταν ἡ σύναξις, ὅπου μιλάει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Συγκινητικό «ρεπορτάζ» δίνει ὁ συνέκδημος τοῦ Παύλου, ὁ Λουκάς, στὶς Πράξεις (κεφ. 20ῶ). Σέ κάποια ἀκρογναλιά, στή Μίλητο, σταματᾷ τό πλοῖο, πού μεταφέρει τό μελλοθάνατο Παῦλο. Ἀπ' τήν κοντινή Ἐφεσο καλεῖ νά ἔρθουν οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας.

Τά λόγια του καθοριστικά.

- Τί εἶναι Ἐκκλησία; Δικό μας τσιφλίκι ἢ μαρτυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ;
- Τί εἶναι οἱ πιστοί; Ὁπαδοί μας ἢ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ;
- Τί εἶναι οἱ ποιμένες; Γνήσιοι διάκονοι ἢ ἐκμεταλλευτές;
- Πῶς ἐργάζεται ἡ Ἐκκλησία; Σάν μιὰ θρησκεία ἢ σάν τροφός σωτηρίας;
- Σημαντικά θέματα. Ὁ λαός πάντοτε καί σήμερα θέλει νά πληροφορηθῆ;
- Τελικά καί ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ μιὰ κοσμική ἐκδήλωσι;
- Τελικά καί στήν Ἐκκλησία πᾶμε γιά τελετές, ἀνόσιες καί ἀνούσιες;
- Τελικά μποροῦν οἱ κληρικοί νά βγάζουν λεφτά ἀπ' τήν Ἐκκλησία;
- Μήπως στό χωρο, πού θᾶπρεπε νά καλλιεργοῦνται λουλούδια πίστεως, καλλιεργοῦνται ἀγκάθια πλάνης;
- Μήπως ἐκεῖ πού πρόβατα θᾶπρεπε νά βόσκουν, τρέφονται φίδια φαρμακερά;
- Μήπως θεωρούμενοι ποιμένες, ἀποδεικνύονται κάποτε λύκοι βαρεῖς;
- Ὅλα αὐτά ἐξηγοῦνται στή σύναξι

τῆς Μιλήτου, μέ κεντρικό ὁμιλητή τόν πιστό ποιμένα, τόν Παῦλο.

Πόσο διαφέρει τό ὕφος τοῦ Παύλου ἀπ' τό ὕφος πολλῶν συγχρόνων! Σέ συνέδρια ἢ συνάξεις συναντᾶμε συνήθως τήν κολακεία καί τήν ὠραιοποίησι, τίς μεγαλόστομες ἐξαγγελίες καί τίς ὑποσχέσεις.

Τό ἔργο τοῦ Αἵματος

● Τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία; Δέν εἶναι δικό μας κατασκευασμα. Ἐκκλησία δέν εἶναι, ὅπως λένε μερικοί, οἱ «παπάδες καί οἱ δεσποτάδες» μόνο. Ἐκκλησία δέν εἶναι οἱ τοῖχοι τοῦ ναοῦ καί ἡ τύχη τοῦ λαοῦ.

● Ἐκκλησία εἶναι τό ἔργο τοῦ Θεοῦ, πού τό στέρωσε μέ τό αἷμα Του (Πράξ. κ' 28). Τά ἔργα τῶν ἀνθρώπων ἔρχονται καί παρέρχονται. Ἡ Ἐκκλησία μένει. Τό ὑλικό, πού συναρμολογεῖται: Τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

● Ἐκκλησία εἶναι ἡ προσφορά τοῦ Χριστοῦ. Προσφορά σωτηρίας γιά ὅλους. Δέν εἶναι «τσιφλίκι» κανενός.

● Τί εἶναι οἱ πιστοί; Δέν εἶναι ὁπαδοί ὁμάδας. Ἐκεῖνο, πού ἀποκλείει ὁ Παῦλος, εἶναι ἡ ὁμαδοποίησις μέσα στήν Ἐκκλησία. Δέν σταυρώθηκε ὁ τάδε ἢ ὁ τάδε γιά μᾶς, ὥστε νά τόν κάνομε ἀρχηγό μας, νά τόν αὐθεντοποιοῦμε καί νά τόν θεοποιοῦμε. Οἱ ἄνθρωποι ἀνήκουμε στό Χριστό, πού μᾶς ἀγόρασε (Α' Κορ. α' 9. στ' 19-20).

Ἁ Παῦλος παρατηρεῖ, ὅτι μερικοί, πού τώρα τόν ἀκοῦνε, ἀλλάζουν ὕστερα.

● Ἀπό διάκονοι γίνονται ἀρχηγίσκοι.

● Φτιάχνουν ὁπαδούς. Μέ θρασύτητα τούς διεκδικοῦν καί ἀπαιτοῦν τυφλή ὑπακοή στά δικά τους παραγγέλματα.

Πού τούς έμπιστεύεται;

● Οί πιστοί δέν είναι όπαδοί ανθρώπων. Είναι παιδιά του Θεού, μέλη του Χριστού.

● Οί ποιμένες τί είναι για τούς πιστούς; Οί φύλακες ποιίμνης. Φυλάνε τό χώρο, πού τούς έμπιστεύθηκε ό Θεός.

● Ο χώρος είναι ή αλήθεια του λόγου.

Σας έμπιστεύομαι, λέει ό Παύλος, στό Θεό και στό λόγο της χάριτός Του, πού μόνο μπορεί νά σας έποικοδομήσει και νά σας αναδείξει κληρονόμους του Θεού (Πράξ. κ' 32).

● Πιστοί! Όσοι έχουν έμπιστοσύνη στό Θεό, στην πρόνοιá Του, στό λόγο Του.

● Αν βρῆτε κάποιον νά αγαπά περισσότερο άπ' τό Θεό, πάρτε τά χέρια σας άπ' τό Θεό κι άπλωστε τα σ' αυτόν!

● Αν βρῆτε λόγο πιό αληθινό άπ' τό Ευαγγέλιο, τότε κάψτε τό Ευαγγέλιο!

● Αφήστε τον έαυτό σας στό λόγο του Ευαγγελίου. Είναι ό τέλειος λόγος για τό Λόγο, για τό Θεό Λόγο.

Αυτή είναι ή σύστασις του Παύλου.

Ποιμένες

Αμφισβητούνται τά αυτονόητα.

● Αυτονόητο, ότι οι μητέρες είναι μητέρες. Και όμως οι περισσότερες γυναίκες στον τόπο μας δέν είναι πλέον μητέρες, άφου άρνούνται τή στοργή τους στα παιδιά ή ακόμα και τά σκοτώνουν.

● Έτσι συμβαίνει και μέ τούς πατέρες. Αν οι πνευματικοί πατέρες, ήσαν πατέρες, τότε κανένα παιδί δέν θά χανόταν. Κανένας νέος δέν θά ήταν έξω άπ' τό ένδιαφέρον μας.

—Είστε ποιμένες! λέει ό Παύλος. *Νά μείνετε ποιμένες. Νά μή γίνετε λύκοι.*

Σήμερα, αν ένα θρησκευτικό «άφεντικό» τό άποκαλέσει κάποιος «λύκο», θά τον θεωρήσουν υπερβολικό, φανατικό κ.λπ. Αλλά για τέτοιους λύκους μιλάει ό Παύλος.

—Εγώ αυτό ξέρω, ότι μετά τό δικό μου έρχομό θά εισβάλουν σέ σας λύ-

κοι φοβεροί. Άπ' έδω θά βγουν. Ποιμένες άπό σας τούς ίδιους, θά μεταβληθούν σέ λύκους. Δέν θά λυπούνται τό ποιμνιο.

● Τό «έγώ» στό χώρο της πίστewς γίνεται διαστροφή, αίρεσις, πλάνη.

● Τό «έγώ» στό χώρο της ήθικης γίνεται έκμετάλλευσις, φιλαργυρία.

—Είστε ποιμένες! Νά μή γίνετε λύκοι!

● Η Έκκλησία δέν θέλει νά παρουσιάσουμε δικά μας λόγια. Μάς στέλνει νά δείχνουμε:

□ Τόν Τέλειο: Τόν Θεάνθρωπο.

□ Τό Τέλειο: Τό Ευαγγελικό κήρυγμα.

□ Τήν Τελεία: Τήν Έκκλησία.

—Είστε ποιμένες!

Αυτό σημαίνει τρία άλφα (Α):

● Άγαπή.

● Άγρυπνώ.

● Άγωνιώ.

Υπόδειγμα ό ίδιος ό Παύλος. Και τή νύχτα τήν έκανε ήμέρα, για νά χειραγωγήσει μιá - μιá ψυχή στην πορεία προς τον Ίησου.

● Η Έκκλησία είναι κοινωνική, δέν είναι μαζική. Κοινωνία προσώπων, πού καθένας έχει τό δικό του πρόβλημα.

Όχι θρησκεία. Προσφορά!

● Ο Παύλος γνώριζε, ότι εύκολα γλιστράει κανείς στα χρήματα κι ό κίνδυνος νά μεταβληθή ό χώρος της προσευχής σέ χρηματιστήριο, κι ή θρησκεία νά γίνη έμπόριο, είναι άμεσος. Γι' αυτό στην ποιμαντική σύναξι λέει ένα μεγάλο **ΟΧΙ** κι ένα μεγάλο **ΝΑΙ**.

● Όχι στη φιλαργυρία. «Όυτε άργύρια ουτε χρυσά ουτε ρούχα και άμφια πολυτελή έπεθύμησα. Τό ίδιο θέλω και σεις. Μακρυνά τά χέρια σας άπ' τά άτιμα χρήματα».

● Ο Παύλος όχι άπλωσ δέν είχε άποταμιευμένα χρήματα, άλλ' ουτε καν τά έπεθύμησε. Απαλλαγμένος άπό κάθε φιλοχρηματία, καθαρός άπ' τό μικρόβιο της φιλαργυρίας.

● Άκτῆμων, πέρα για πέρα, ακολουθούσε τον Άκτῆμονα Ίησου.

● Η Έκκλησία τότε έπιτελεί σπουδαίο έργο, όταν άπαγκιστρώνεται άπ'

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ίερουργός τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ!

Λειτουργός τῶν φρικτῶν Μυστηρίων ὠρίστηκε κάθε κληρικός, ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος. Δέν καταστάθηκε στό ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης, γιά νά διεκδικῆ τά δικαιώματα τῶν ἀνθρώπων, πού κάποτε προβάλλονται ἀπαιτητικά, ἀλλά καί μέ θρασύτητα. Δέν εἶναι **θηροσκευτικός ἡγέτης**. Πολύ περισσότερο δέν εἶναι διευθυντής κάποιου θηροσκευτικοῦ «*Σούπερ Μάρκετ*», ὅπου προσφέρονται σέ ἱκανοποιητικές τιμές διάφορα θηροσκευτικά προϊόντα.

Εἶναι **διάκονος** τοῦ Θεοῦ καί τοῦ λαοῦ. Μέ τό λαό δέν ἔχει πελατειακές σχέσεις. Οὔτε μπορεῖ νά δικαιολογή τίς ποικίλες ἐκτροπές ἀπ' τήν υἱαίνουσα διδασκαλία κι ἀπ' τήν ὀρθόδοξο λατρεία, λέγοντας: «*Ἔτσι τά θέλει ὁ κόσμος!*».

● Δέν εἶναι ὑπηρετής τῶν δικαιωμάτων τοῦ κόσμου, ὥστε νά ἰσχύη τό ἐμπορευματικό: «*Ὁ πελάτης ἔχει πάντα δίκιο*».

● **Δικαιώματα** ἔχει μόνο ὁ Θεός. Καί μέ τήν ἔννοια τοῦ θεϊκοῦ θελήματος, πού σημαίνει ἡ λέξις «δικαίωμα» στή Γραφή. Ἄλλά καί μέ τήν ἔννοια τήν κτητική, ἀφοῦ ὅλα τοῦ Θεοῦ εἶναι. Ἔχει κάθε δικαίωμα νά ἐνεργῆ αὐτοβούλως. Καί ἐνεργεῖ πάντοτε μέ ἀγάπη πρὸς τό πλάσμα Του (Ρωμ. θ' 21).

● Ὁ ἄνθρωπος ἔχει «δικαιῶσι», ὄχι «δικαίωμα». Δέν σώζεται δικαιοματικά, ἀξιοκρατικά, ἀλλά δικαιωτικά, χαριστικά. Τά ἀνθρώπινα δικαιώματα ἀσφαλῶς ὑπάρχουν, ὄχι τόσο διότι τά κατωχύρωσε κάποιος παγκόσμιος ὀργανισμός, ἀλλά κυρίως διότι τά καταχύρωσε καί τά σφράγισε ὁ Χριστός μέ τή σταυρική Του θυσία.

Ὁ ἄνθρωπος δέν δικαιώνεται μέ τά ἔργα του, ὅσο θηροσκευτικά κι ἄν εἶναι (Ρωμ. γ' 20). Δικαιώνεται «δωρεάν τῆ Αὐτοῦ χάριτι» (Ρωμ. γ' 24).

● Ὁ ἱερουργός εἶναι **διάκονος τῆς δικαιοσύνης**, πού προσφέρεται σέ κάθε θεία λειτουργία πρωταρχικά στό μυστήριο τῆς **θείας Εὐχαριστίας**.

τά χρήματα καί ἡ λογία τῶν πιστῶν ἔχη διαφάνεια καί στή συλλογή καί στή χρῆσι.

—*Καί πῶς ζοῦσε ὁ Παῦλος;*

Δηλώνει τόν τρόπο τοῦ εἰσοδήματος του: «*Ταῖς χρεῖαις μου καί τοῖς οὔσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρετήσαν αἱ χεῖρες αὐταί*» (Πράξ. κ' 34).

Ἦχι στά χρήματα, πού εἶναι, καρπός κάποιας μορφῆς σιμωνίας!

● **Ναί** στά ἀναγκαῖα ἔσοδα, πού προέρχονται ὁμως ἀπ' τόν τίμιο ἰδρώτα!

Θαυμάζουμε τά καθαρά χέρια τοῦ Παύλου. Ἄλλ' ἐκεῖνος σάν νά μᾶς λέη:

—*Ἦχι τά δικά μου, ἀλλ' Ἐκείνου τά χέρια νά θαυμάζετε: τά χέρια, πού τρυ-*

πήθηκαν καί καρφώθηκαν γιά τήν ἀγάπη.

Χέρια τοῦ Χριστοῦ τά τρυπημένα!

Χέρια τοῦ Παύλου τά ἐργατικά!

Χέρια ἀπ' τόν κόπο ἰδρωμένα!

Χέρια τῆς ἀγάπης ματωμένα!

Εὐλογημένα τά τίμια χέρια τῶν σημερινῶν χριστιανῶν καί ποιμένων, πού δίνουν καί δέν παίρνουν, πού σκορπᾶνε καί δέν μαζεύουν γιά τόν ἑαυτό τους. Εἶναι τά ἅγια χέρια, πού ὅλα τά προσφέρουν γιά τήν κοινωνία. Ὁ Χριστός μακαρίζει «τό δίδονα μᾶλλον ἢ τό λαμβάνειν» (Πράξ. κ' 35).

π. Δ. Α.

Ἐξηγεῖ στους πιστούς, ὅτι προσερχόμαστε στήν ἐκκλησία ὄχι γιά λόγους κοινωνικούς ἢ ἔθιμοτυπικούς ἢ ἀκόμα καί θρησκευτικούς, ἀλλά γιά νά **ἐνωθοῦμε** μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό. Κι αὐτό γίνεται μέ τή θεία Κοινωνία.

Ἐπάρχουν πολλοί, πού δέν τονίζουν, ὅτι ἡ Λειτουργία τελεῖται κυρίως γιά νά ἐνωθοῦν οἱ πιστοί μέ τό Χριστό καί μεταξύ τους, μετέχοντες στό μυστικό Τραπέζι.

● Ὁ ἱερεύς τί ἱεροουργός εἶναι; Ἱεροουργεῖ θυσίες ὑλικές ἢ συμβολικές; Ὁχι. Ἱεροουργεῖ τό εὐχαριστιακό Τραπέζι. **Ἱεροουργεῖ τό Σῶμα καί τό Αἷμα.** Γι' αὐτό χειροτονεῖται. Ὅλες οἱ ἄλλες ἀγιαστικές πράξεις ἀπορρέουν ἀπ' τή μιά καί κυριώτερη, τήν ἀρχιερατική λειτουργία τοῦ Σταυροῦ. Καί προϋποθέτουν ἀποδοχή (πίστι) στή θεία Εὐχαριστία καί συνή μετοχή σ' αὐτήν. Λέει στήν εὐχή τοῦ Χερουβικῦ, τή μόνη ἄλλωστε προσωπική του δέηση: «*Ἰκάνωσόν με τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐνδεδυμένον τήν τῆς ἱερατείας χάριν παραστήναι τῇ ἀγία σου ταύτῃ τραπέζῃ, καί ἱεροουργῆσαι τό ἅγιον καί ἄχραντόν σου σῶμα καί τό τίμιον αἷμα*».

● Γιατί ἡ Ἐκκλησία ἀποκλείει σέ κάποιο σημεῖο τήν παρουσία τῶν **Κατηγουμένων** καί καλεῖ μόνο τούς **Πιστούς** νά συνεχίσουν νά προσπίπτουν στή λειτουργική δέηση; Διότι μόνο οἱ Πιστοί μποροῦν νά μετάσχουν στό μυστικό Δεῖπνο: «*Δός αὐτοῖς πάντοτε μετά φόβου καί ἀγάπης λατρεύειν Σοι ἀνενόχως, καί ἀκατακρίτως μετέχειν τῶν ἁγίων σου μυστηρίων, καί τῆς ἐπουρανίου σου βασιλείας ἀξιωθῆναι*».

● Ἡ προσέλευσις στό εὐχαριστιακό τραπέζι εἶναι **γιά ὅλους**, ἀρκεῖ νά ἔχουν κατάλληλο «ἐνδυμα γάμου» (Ματθ. κβ' 11): «*Παρακαλοῦμεν καί δεόμεθα καί ἱκετεύομεν Καταξίωσον ἡμᾶς μεταλαβεῖν τῶν ἐπουρανίων σου καί φοικτῶν μυστηρίων ταύτης τῆς ἱεράς καί πνευματικῆς Τραπέζης, μετά καθαροῦ συνειδότος, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, εἰς συγχώρησιν πλημμελημάτων, εἰς Πνεύματος Ἁγίου κοινωνίαν, εἰς Βασιλείας οὐρανῶν κληρονομίαν, εἰς παρηρησίαν τήν πρός σέ, μή εἰς κριμα ἢ εἰς κατάκριμα*».

● Τά τίμια Δῶρα μᾶς ἐνώνουν μέ τόν παντοδύναμο Κύριο. Κι ὁ Κύριος εἶναι καί ἡ ἱκανοποίησις προσωπικῶν καθενός αἰτημάτων καί **ἀναγκῶν**: «*Σὺ οὖν, Δέσποτα, τά προκειμένα πᾶσιν ἡμῖν εἰς ἀγαθόν ἐξομάλισον κατά τήν ἐκάστου ἰδίαν χρείαν· τοῖς πλέουσι σύμπλευσον, τοῖς ὁδοιποροῦσι συνόδευσον, τοῖς νοσοῦντας ἴασαι ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν*».

● Ἡ θεία Λειτουργία δέν ἔγινε γιά τόν ἱερέα, οὔτε τελέστηκε γιά τούς λίγους. Προσφέρθηκε γιά τούς πολλούς, **γιά ὅλους**, γιά τό «*σύμπαντα κόσμος*». Ὁ ἱεροουργός προτοῦ ὑψώση τόν ἀγιασμένο Ἄρτο ἱκετεύει τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό νά ἐλθῇ, ν' ἀγιάσῃ ὅλους καί νά μεταδώσῃ σέ ὅλους τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του: «*Ἐλθέ εἰς τό ἀγιάσαι ἡμᾶς... Καί καταξίωσον τῇ κραταιᾷ σου χειρὶ, μεταδοῦναι ἡμῖν τοῦ ἀχράντου Σώματός σου καί τοῦ τιμίου Αἵματος, καί δι' ἡμῶν παντί τῷ λαῷ*».

● Μετά τή θεία Μετάληψη Τόν εὐχαριστοῦμε, διότι ἡ θεία Κοινωνία ἔγινε τροφή καί ἐκείνης τῆς ἡμέρας, **καθημερινό** ἐνδιαίτημα: «*Εὐχαριστοῦμέν σοι, Δέσποτα φιλόνηρωπε, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅτι καί τῇ παρουσίᾳ ἡμέρα κατηξίωσας ἡμᾶς τῶν ἐπουρανίων σου καί ἀθανάτων Μυστηρίων*».

Δικαιωμένος ἀπ' τό Ναό κατεβαίνει ὁ πιστός, πού σάν τόν τελώνη ζήτησε μέ ταπεινώσι τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

● Προσευχῆθηκε μέ δέος.

● Κοινώησε μέ φόβο καί εὐλάβεια.

● Παρών στό προσκλητήριο τῆς θ. Κοινωνίας: «*Προσέλθετε*». Ζῆ μέ τήν ἐλπίδα νά εἶναι παρών καί στήν ἐκκλησία τῶν ἐν οὐρανοῖς τετελειωμένων.

Γνωριμία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

“Ένα Πνεῦμα, πολλά τά χαρίσματα

Α΄ Κορ. ιβ΄ 7–11

Σοφία καί λόγος (στ. 7–8)

Γφοῦ ἀνέφερε ὁ Παῦλος τί Μία καί Τριαδική Πηγὴ ὄλων τῶν ἀγαθῶν, ἔρχεται στὸν κατάλογο τῶν δωρεῶν, πού δίδονται σ’ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐπὶ τῶν ὄλων τῶν δωρεῶν, ἔρχεται ὁ Παῦλος καὶ οἱ προσωπικὲς δωρεές. “Ὅλοι ἔχουμε τί σωματικὴ δύναμι, τὰ ψυχικὰ χαρίσματα, τίς διανοητικὲς δυνατότητες, τὰ εἰδικὰ «ταλέντα».

“Ὅλα αὐτὰ εἶναι τοῦ Θεοῦ δωρεές. Εἶναι χαρίσματα. “Ὅλα ὀφείλουμε καί νά τὰ σεβώμαστε, ἀλλὰ καί νά τὰ ἀξιοποιούμε.

Πῶς τὰ δίνει ὁ Θεός; Γνωρίζει τί συμφέρεи στὸν καθένα: «Ἐκάστῳ δέ δίδεται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον. Ὡ μὲν γάρ διὰ τοῦ Πνεύματος δίδεται λόγος σοφίας, ἄλλῳ λόγος γνώσεως κατὰ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα» (στ. 7–8). Στὴν ἀπλοελληνικὴ: «Στὸν καθένα δέ δίδεται τὸ χάρισμα, πού εἶναι ἐκδήλωσις τοῦ Πνεύματος, πρὸς τὸ συμφέρον του. Ἔτσι σ’ ἓνα μὲν δίδεται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα λόγος σοφίας. Σ’ ἄλλον δέ λόγος γνώσεως ἀπὸ τὸ ἴδιο Πνεῦμα».

• Δέν κάνει ἐξ αἴρεσι ὁ Θεός στίς δωρεές Του. «Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον» (1 Κορ. α΄ 7) προέρχεται «ἀνωθεν». Καί προσφέρεται ὄχι ἰσοπεδωτικά, ἀλλὰ ποικιλοτρόπως. Δέν φιάχνει καλοῦπα ὁ Θεός, οὔτε ἀνθρώπους κλωνοποιημένους, ἀντίγραφα ἄβουλα ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου. Δημιουργεῖ μοναδικὰ καὶ ἀνεπανάληπτα πρόσωπα. Καί σέ «ἐκαστον» πρόσωπο, στὸν καθένα, δίδει τὴν ἀγάπην Του ἀνάλογα.

• Τὸ βασικὸ στοιχεῖο, γιὰ ν’ ἀξιολογήσῃ κανεὶς τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὸ «συμφέρον». «Πρὸς τὸ συμφέρον» (στ. 7). Ὁ κόσμος ὡς συμφέρον ἐννοεῖ τὴν αὔξησιν τοῦ πλούτου, τὴν καλοζωΐα, τὴν ἀνάδειξιν σέ ἀξιώματα. Μὲ

μιά λέξι τί φιλαυτία. Γιὰ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ συμφέρον εἶναι ἡ θεογνωσία, ἡ «φανέρωσις», ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ, ἡ γνώσις καὶ ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἀγάπης.

• Μὲ μιά λέξι τὸ συμφέρον εἶναι ἡ σωτηρία, ἡ αἰώνια ζωὴ καὶ βασιλεία (Μάρκ. ν΄ 36).

Ἡ σωτηρία συντελεῖται μὲ τί φανέρωσι τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ. Φανερώθηκε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀλήθεια, ἡ θυσία τοῦ Σταυροῦ, ἡ ζωὴ τῆς Ἀναστάσεως. «Ἐκάστῳ δέ δίδεται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον» (στ. 7).

Καί τὰ ἰδιαίτερα χαρίσματα μέσα στὴν Ἐκκλησία δέν δίδονται γιὰ λόγους ἐντυπωσιασμοῦ, οὔτε ἔχουν ἐπαγγελματικὸ χαρακτῆρα, οὔτε ἱκανοποιοῦν ἄσκοπες περιέργειες. Εἶναι φανέρωσις τοῦ Πνεύματος. Φανεράνουν. Φωτίζουν τὴν πορεία πρὸς τί σωτηρία.

• Στὴ σειρά τῶν χαρισμάτων πρῶτος ὁ λόγος. «Ὡ μὲν γάρ διὰ τοῦ Πνεύματος δίδεται λόγος σοφίας, ἄλλῳ λόγος γνώσεως κατὰ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα» (στ. 8). Ἡ σάρκωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι ἡ σπουδαιότερη φανέρωσις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὁ σαρκωμένος Θεός Λόγος χρησιμοποίησε τὸ λόγο, γιὰ νά ἐπικοινωνήσῃ μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νά τοὺς φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια. Κι αὐτός ὁ λόγος τοῦ Λόγου εἶναι κενωτικός. Εἶναι σαρκωμένος μὲ ἀνθρώπιν μορφή καὶ γλώσσα.

Γιὰ τὸ Θεὸ Λόγο, τὸν πάνσοφο καὶ παντογνώστη εἶναι φυσικὸ νά χειρίζεται ἀλάθητα τὸ λόγο. Γιὰ τὸ ὅτι ὅμως ἄνθρωποι, ὅπως οἱ ἀπόστολοι, διατυπώνουν τὸν λόγο τῆς θείας διδασχῆς, αὐτὸ εἶναι χάρισμα ἀγιοπνευματικόν. Ἡ Πεντηκοστή εἶναι ἡ χαρισματικὴ λειτουργία τοῦ λόγου. Ὁ προσφερόμενος δὲ λόγος τῶν ἀποστόλων, τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι «λόγος σοφίας».

Ἡ Ἐκκλησία δίδει κύρια σημασία στὸν λόγο τῆς θεϊκῆς σοφίας. Δέν εἶναι ἄλλο τὸ Πνεῦμα.

Δέν είναι μαγική μετάδοσις ἀγαθῶν ἡ Ἐκκλησία. Εἶναι προσφορά λόγου, πού ὅμως ἀπαιτεῖται φωτισμός τοῦ Θεοῦ, Πνεῦμα Ἅγιο, γιά τήν πρόσληψί Του ἀπ' τούς πιστούς.

● Δεύτερο χάρισμα ὁ λόγος τῆς γνώσεως. «Ἄλλω λόγος γνώσεως κατά τό αὐτό Πνεῦμα» (στ. 8).

Τό λόγο τῆς σοφίας τόν ἔχουν οἱ κήρυκες καί διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας.

Τό λόγο τῆς γνώσεως τόν ἔχουν ὅλοι οἱ πιστοί. Πιστεύουν, γιατί ξέρουν τί πιστεύουν. Πιστεύουν «μετά λόγου γνώσεως», συνειδητά. Αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι ἔχουν ὅλοι τή δυνατότητα νά μεταδίδουν καί σ' ἄλλους τό λόγο, πού πιστεύουν.

Ἡ μαρτυρία καί ἡ ὁμολογία εἶναι γιά ὅλους τούς πιστούς. Ἡ διδασκαλία εἶναι γιά λίγους.

Πίστις καί χαρίσματα (στ. 9-10)

Τά χαρίσματα δίδονται ἀπ' τό αὐτό Πνεῦμα. Αὐτό ἀναιρεῖ τήν ἀπαίτησι νά καταλαμβάνη κανεῖς κάτι, πού δέν τοῦ ἀνήκει ἢ δέν τοῦ ἀρμόζει. Ἐναιρεῖ τόν ἐγωισμό. Ἐναιρεῖ καί τό μαγικό τρόπο μετάδοσεως τῆς χάριτος.

Ἡ πίστις στή δύναμι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεργοποιεῖ τό χριστιανό. Ἡ πίστις παρέχει τήν ἄδεια στό Θεό, νά τελέσῃ τό θαῦμα.

Τόν κατάλογο τῶν χαρισμάτων ὁ Παῦλος παρουσιάζει ὡς ἑξῆς: «Ἐτέρω δέ πίστις ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι, ἄλλω δέ χαρίσματα ἰαμάτων ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι, ἄλλω δέ ἐνεργήματα δυνάμεων, ἄλλω δέ προφητεία, ἄλλω δέ διακρίσεις πνευμάτων, ἐτέρω δέ γένη γλωσσῶν, ἄλλω δέ ἔρμηνεῖα γλωσσῶν» (στ. 9-10). Στήν ἀπλοελληνική: «Σ' ἄλλον δίδεται πίστις (ὡς ἰδιαιτέρο καί θαυματουργό χάρισμα) ἀπό τό ἴδιο Πνεῦμα. Σ' ἄλλον δέ χαρίσματα θεραπείας διαφόρων ἀσθενειῶν ἀπ' τό ἴδιο Πνεῦμα. Σ' ἄλλον δέ ἐνεργεῖες θαυμάτων γενικῶς (ὄχι μόνο θεραπευτικῶν). Σ' ἄλλον δέ προφητεία, δηλαδή, διδασκαλία. Σ' ἄλλον δέ νά διακρίνη τά πνεύματα, ἄν εἶναι ἢ ὄχι ἀπ' τό Θεό. Σ' ἄλλον δέ νά μιλάη διάφορες γλώσσες. Καί σ' ἄλλον νά ἔρμηνεύη τίς γλώσσες».

Τά χαρίσματα:

● **Πίστις.** Δέν πρόκειται γιά τή γενική πίστι στήν ὑπαρξί τοῦ Θεοῦ ἢ στήν ἀλήθεια τῶν δογμάτων. Πρόκειται γιά τήν εἰδική πίστι, πού διαθέτουν οἱ ἅγιοι. Εἶναι ἡ πίστις ὡς δύνამις.

«Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι» (Μάρκ. θ' 23).

● **Θεραπεία ἀσθενῶν.** Εἶναι πιθανόν κάποιος νά κάνη σημεῖα, μέ τό ὄνομα καί τή δύναμι τοῦ Ἰησοῦ, καί ὁ ἴδιος νά μή σωθῇ; **Ναι!** Τό χάρισμα ὠφελεῖ ἐκείνους, στούς ὁποίους ἀναφέρεται ἢ προσφέρεται. Δέν ὠφελεῖ πάντοτε ἐκείνον, πού τό ἔχει.

Τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως θά μείνουν ἔξω ἀπ' τή βασιλεία καί πολλοί, πού ἐνήργησαν θαύματα καί ἔβγαλαν δαιμόνια: «Πολλοί ἐροῦσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ: Κύριε, Κύριε, οὐ τῷ σῶ ὀνόματι προεφητεύσαμεν καί τῷ σῶ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν καί τῷ σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν; Καί τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς, ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ, οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν» (Ματθ. ζ' 22-23).

Ἄλλοίμονο, ἄν μαζί μέ τά χαρίσματα δέν συνυπάρχῃ καί ἡ ἀρετή! Ἄλλοίμονο, ἄν τά χαρίσματα τά θεωροῦμε προσωπικά κατορθώματα!

● **Ἐνεργήματα δυνάμεων.** Ὅποιος εἶχε τό χάρισμα θεραπειῶν, μόνο γιάτρευε. Αὐτός ὅμως, πού εἶχε θαυματουργικές δυνάμεις γενικά, ἐπί πλέον καί τιμωροῦσε. Διότι δύναμις εἶναι ὄχι μόνο τό νά θεραπεύῃ κανεῖς, ἀλλά καί τό νά τιμωρῇ, ὅπως ὁ Παῦλος τύφλωσε, ὅπως ὁ Πέτρος θανάτωσε.

● **Προφητεία.** Τό χάρισμα αὐτό ἀναφέρεται κυρίως στή διδασκαλία. Εἶναι ὁ λόγος, πού οἰκοδομεῖ καί ὠφελεῖ. Ἀπ' τά ἀναγκαίτερα χαρίσματα στήν Ἐκκλησία. Ἄν γιά ἄλλα, ὅπως τῆς γλωσσολαλίας, συσιτᾷ ὁ Παῦλος τήν κατάργησί τους, διότι προκαλοῦσαν σύγχυσι καί ἔπαρσι στή λατρευτική σύναξι, τό «προφητεῦειν», τό διδάσκειν, τό καθιερώνει ὡς βασικό.

● **Διακρίσεις πνευμάτων.** Ἡ διάκρισις εἶναι ἀπό τίς σπουδαῖες ἀρετές. Ἄν ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ υψηλότερη ἀρετή, ἡ διάκρισις εἶναι ἡ ἀναγκαίτερη. Ἐχωρίζει τό γνήσιο ἀπ' τό ψεύτικο, τό ἀγιοπνευματικό ἀπ' τό ἀπατηλό. «Ἀγαπητοί, μή παντί πνεύματι πιστεύετε, ἀλλά δοκιμάζετε τά πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσπιν, ὅτι πολλοί ψευδοπροφῆται ἐξεληλύθασιν εἰς τόν κόσμον» (Α' Ἰωάν. δ' 1).

Τό χάρισμα τῶν διακρίσεων εἶναι ἡ ζυγαριά, πού ζυγίζει τή βαρύτητα λεγομένων καί πραττομένων.

Λεῖπει δυστυχῶς τό χάρισμα τῶν διακρίσεων πνευμάτων ἀπό τήν ἐποχή μας. Ἡ ὀρθότη-

ρα, υπάρχουν άνθρωποι διακριτικοί, κληρικοί και λαϊκοί, αλλά δέν προστρέχουν συνήθως σ' αυτούς οι πολλοί, ή κι αν μιλήσουν και προειδοποιήσουν, δέν εισακούονται. Άρκει ένας όποισδήποτε να έφρανησθ, όπ φέρνει στόν τάδε ναό (άνεξέλεγκτα) μικρό τεμάχιο λειψάνων κάποιου άγιου, γιά να τρέξουν όλοι να προσκυνήσουν! Άρκει να άκουσθ, όπ κάπου μιά εικόνα κλαίει, γιά να γίνη κοσμοσυρροή! Δέν ρωτάνε κάποιον σοβαρό κληρικό, διακριτικό πνευματικό, αν οι κινήσεις αυτές είναι εκ του Θεού!

● *Γλωσσολαλία και έρμηνεία γλωσσών.* Πρόκειται γιά τό έκτακτο χάρισμα τής πρώτης Έκκλησίας, πού σύν τώ χρόνω έσβησε. Γιά τούς λόγους, πού ό Παύλος άναπτύσσει στό 13ο και 14ο κεφάλαιο τής Έπιστολής.

Δηλαδή, στή λατρευτική σύναξη, σπκωνόταν ζαφνικά κάποιος, έμπνεόμενος βέβαια άπ' τό Πνεύμα τό Άγιο και μιλούσε ξένες γλώσσες. Σιγά-σιγά οι γλώσσες, πού άκούγονταν ήσαν άκατανόητες, άνύπαρκτες στό γλωσσολόγιο τής οικουμένης. Και τότε κάποιος άλλος σπκωνόταν και έδινε τήν έρμηνεία, κι αυτός έμπνεόμενος άπ' τό Πνεύμα τό Άγιο.

Τό χάρισμα τής γλωσσολαλίας ήθελαν να τό ταυτίσουν μέ τό χάρισμα τών Άποστόλων. Άλλ' όπως εξελίχθηκε, δέν είχε καμμιά σχέση μέ τό χάρισμα τής Πεντηκοστής. Έκεί οι Άπόστολοι μίλησαν σε ύπάρχουσες γλώσσες. «Ήκουον εις έκαστος τήν ίδια διαλέκτω λαλούντων αυτών» (Πράξ. β' 8). Δέν μίλησαν σε καμμιά καινούργια γλώσσα.

Δέν ήσαν γλωσσοπλάστες οι άπόστολοι. Ήσαν κήρυκες του συγκεκριμένου λόγου του Θεού σε συγκεκριμένους ανθρώπους, συγκεκριμένων τόπων, συγκεκριμένων γλωσσών. Ή γλωσσολαλία τών Άποστόλων ήταν εργαλείο ιεραποστολής. Δέν ήταν επίδειξις και έντυπωσιασμός.

Καθώς βούλεται (στ. 11)

Τά χαρίσματα είναι χρέωσις. Δέν είναι βραβεϊο. «*Πάντα δέ ταυτα ενεργει τό έν και τό αυτό Πνεύμα, διαιρουν ίδια έκάστω καθώς βούλεται*» (στ. 11). Άπόδοσις στήν άπλοελληνική: «*Ναί, όλα αυτά τά χαρίσματα ενεργει τό ένα και τό αυτό Πνεύμα. Και τά μοιράζει ιδιαίτερα στον καθένα, όπως Αυτό θέλει*».

● Τό Πνεύμα τό Άγιο είναι όμοούσιο μέ τον Πατέρα και τον Υιό. Δέν ενεργείται ενεργεί. «*Πάντα δέ ταυτα ενεργει τό έν και τό αυτό Πνεύμα*» (στ. 11).

● Τό Πνεύμα τό Άγιο γνωρίζει τά βάθη του Θεού. Πώς δέν θά γνωρίζη τί χρειάζεται κάθε άνθρωπος ή ποιό είναι τό συμφέρον του; «*Πάντα δέ ταυτα ενεργει τό έν και τό αυτό Πνεύμα, διαιρουν ίδια έκάστω καθώς βούλεται*» (στ. 11).

● Συνήθως είμαστε κοντόφθαλμοι. Δέν βλέπουμε στό βάθος του όρίζοντα τί μας ετοιμάζει ό Θεός, ποιό είναι τό αίώνιο συμφέρον μας.

Συνήθως προσπαθούμε να έρμηνεύσουμε, γιάτι συμβαίνει τούτο στον ένα, τό άλλο στον άλλον, και δέν κατανοούμε, όπ είναι άκατανόητες οι βουλές του Θεού. «*Πάντα δέ ταυτα ενεργει τό έν και τό αυτό Πνεύμα, διαιρουν ίδια έκάστω καθώς βούλεται*» (στ. 11). Γιάτι ν' άνησυχούμε, άφου ό Κύριος, τό Πνεύμα, γιά τον καθένα καταμερίζει κατά τό συμφέρον τό δικό του και τής Έκκλησίας;

● Ή άπάντησις γιά τό ξεχωριστό χάρισμα ή σχέδιο του Θεού γιά τον καθένα, είναι οι λόγοι του Κυρίου στον περιεργο, γιά τήν πορεία του Ίωάννου Πέτρο: «*Τί προς σε; Σύ ακολουθήθεις μοι*» (Ίωάν. κα' 22).

Άς μή πολυπραγμονούμε γιά άλλους και γιά άλλα. Άς ακολουθήσουμε πιστά τήν πορεία, πού ειδικά τον καθένα καλεϊ ό Κύριος. Και άς φανούμε «*δοϋλοι πιστοί και άγαθοί*» τών τάλάντων (Ματθ. κε' 21), πού στον καθένα έμπιστεύθηκε.

Δ. Γ. Α.

Στου κακού τή σκάλα

ΧΗΜΕΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑΣ

Σέ δεύτερη έκδοσι, πολύ άλλαγμένη άπ' τήν πρώτη, κυκλοφορεϊ τό βιβλίο του άρχιμ. Δανιήλ Άεράκη «*Σημεϊα θεοφανείας*».

Όμιλίες πάνω στις *δεσποτικές γιορτές*: Χριστούγεννα - Περιτομή - Θεοφάνεια - Μεταμόρφωσις - Σταύρωσις - Άνάστασις - Άνάληψις - Πεντηκοστή. Περιλαμβάνει και έγχρωμες εικόνες των θεοφανικών γεγονότων.

Σελ. 378. Τιμάται 10 €. Παραγγελίες: Τηλ. 2103212713 & 2109765440.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Εἶναι παλιόπαιδα ἢ παιδιὰ παλιανθρώπων; Τό ἐρώτημα ἔθεσε δημοσιογράφος, βλέποντας «κινήσεις» συγχρόνων νέων, ἀλλά καί «ἐπιτιμήσεις» τῶν «μεγάλων», πού βέβαια στά νιάτα τους οἱ ἴδιοι ἦταν ἀγγελούδια!

Σημειώνει, λοιπόν, ὁ δημοσιογράφος: «Εἶναι παλιόπαιδα. Πράγματι. Γιατί εἶναι παιδιὰ μας. Παιδιὰ παλιανθρώπων. Ἐμεῖς τά κάναμε κακομαθημένα, ἀπείθαρχα, ἀντιδραστικά, ἐπειδή εἴμαστε ἐμεῖς ἀπείθαρχοι, ἄρπαγες, λουφαδόροι. Τά κάναμε ὅλα στραβά, ἀπό βαριά ἀμέλεια, μέ ἀτζαμοσύνη, μέ ὑποκρισία.

Τούς τά δώσαμε ὅλα, φροντιστήρια, γκάτζετ, κινητά, ADSL, τά περάσαμε ἀπό τήν κρεατομηχανή λυκείου-πανελλαδικῶν, τά παρκάραμε στή χωματερή τῶν ὑποβαθμισμένων καί πληθωρισμένων ΑΕΙ-ΤΕΙ, καί τελειώσαμε...

Καί τά παλιόπαιδα ἀρνοῦνται. Μᾶς

ἐκδικοῦνται, κλωτσώντας τό ὑπέροχο μέλλον πού τούς στρώσαμε!».

Καί τελειώνει:

«Ἄς ἀφήσουμε τά παλιόπαιδα νά σπαταλήσουν τή ζωή τους ὅπως θέλουν. Τό μαντρί τά περιμένει» («Καθημερινή» 25 Ἰουν. 2006).

• Μόνο πού στό μαντρί, στό σπίτι τοῦ «μπαμπᾶ», δηλαδή, πληθωρικές οἱ ἠλεκτρονικές βόμβες.

Τό μηχάνημα, πού κάνει γεώτρηση καί βγάζει μέσα ἀπ' τήν ψυχή ὅ,τι χειρότερο ἔχουμε, λειτουργεῖ μέρα-νύχτα.

Εἶναι ἡ τηλεόρασις. Ἄλλος δημοσιογράφος σέ ἄρθρο του ἔβαλε τόν τίτλο: «Στοῦ κακοῦ τή σκάλα». Ἀναφέρεται στήν προσβολή, πού ὑφίστανται ὁ πολιτισμός κι ἡ τιμιότητα ἀπ' τήν τηλεόρασι:

«Μιά χαρά ἐργαλεῖο θά μπορούσε νά εἶναι. Καί τό κινητό χρήσιμο, ἀρκεῖ νά μὴν καταντᾶ μανία, πού δέν ἀπασχολεῖ μόνο τά χέρια σου ὥρες καί ὥρες, ἀλλά σέ κλείνει ὀλόκληρο μέσα του, ἀποσπώντας σε ἀπό τόν πραγματικό κόσμο.

Υπάρχουν κανάλια, πού δέν σέβονται τούς ἐπισκέπτες τους καί προσβάλλουν τήν αἰσθητική καί τήν ἠθική τους.

Στόχο ἔχουν νά ἐξορύξουν ὅ,τι χειρότερο ἔχουμε μέσα μας: τή μισανθρωπία, τήν ἄγρια φιλαντία, τόν ἀμοραλισμό, τήν ὑποτακτικότητα, τή δουλοπρέπεια».

• Κάποιο ἄλλο μαντρί περιμένει τά «παλιόπαιδα». Εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Δέν εἶναι ἡ «τανάλια», πού σφίγγει. Εἶναι ἡ ἀνεσις τῆς ἐλευθερίας!

Μακράν τους ἔζησε.

Μακράν τους πέθανε.

Ἐρῆνος γιά τήν ἀναχώρησι πνευματικοῦ πατέρα. Αὐτό βλέπουμε στήν ἀποχαιρετιστήρια συνάντησι τοῦ ἀποστόλου Παύλου μέ τούς πρεσβυτέρους

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Ὁρθόδοξος Χριστιανικός
Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐκδότης: Παναγ. Καραθανασόπουλος
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα
Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

Ἐπεμελητής: Ἰωάννης Καραθανασόπουλος

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχάτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €.

Κύπρου 16 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 20.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 25.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

τῆς Ἐφέσου στήν παραλία τῆς Μιλήτου. Πέσανε στό λαιμό του, τόν καταφιλοῦσαν, κλαίγανε γοερά, γιατί τούς προεῖπε, ὅτι δέν θά τόν ξανάβλεπαν. Τόν προέπεμψαν μέ δάκρυα στό πλοῖο, πού θά τόν ἔφερνε στό μαρτυρικό θάνατο.

Γιά κάποιον δεσπότη, πού πέθανε στά μέσα Αὐγούστου, κανένας δέν ἔκλαιψε. Ἡ τεράστια Μητρόπολις του, πού ἦταν ὑποχρεωμένη νά τόν μνημονεύη, τό μόνο, πού δέν μπόρεσε νά αισθανθῆ ἦταν ὁ πόνος γιά τόν ἀποχωρισμό ἀπ' τόν ποιμένα.

Εἶχε ποιμένα;

- Μακρυνά ἀπ' τή Μητρόπολι του περνοῦσε τίς μέρες του ὁ Μητροπολίτης **Κορίνθου Παντελεήμων (Καρανικόλας)**.

- Μακρυνά ἀπ' τά ποικίλα προβλήματα τοῦ ποιμνίου του τό ἐνδιαφέρον του.

- Μακρυνά ἀπ' τήν ἐπισκοπή του καί ὁ θάνατός του καί ἡ ταφή του. Πέθανε στή Λέσβο, σέ ιδιόκτητη πολυτελῆ κατοικία. Καί ἄφησε ἐντολή νά μή ταφῆ στήν Κόρινθο! Πιθανόν νά νόμιζε, ὅτι ἔτσι θά βρῆσκειται μακρυνά ἀπ' τόν ἐφιάλτη τῶν Κορινθίων, ἢ ὅτι ἔτσι θά τούς τιμωροῦσε!

- Τό θέμα δέν εἶναι, ἂν οἱ Κορίνθιοι θά τόν φιλοξενοῦσαν νεκρό στή γῆ τους, ἀλλ' ἂν ζωντανός μπόρεσε νά μπῆ στήν καρδιά τους.

Κάθε πιστός θέλει νά εὐχηθῆ γιά τήν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς του. Βέβαια τά «κατά συνθήκην ψεύδη» λειτούργησαν καί στήν περίπτωσι. Σέ ποιόν ἄλλωστε νεκρό δέν ψέλνονται ἐγκώμια;

Οἱ εὐσεβεῖς ὅμως θέλουν νά ξεχάσουν:

- Πολλές ἀπ' τίς **χειροτονίες** του. Κι ἄλλοι δεσποτάδες προβαίνουν σέ χειροτονίες ἀπρόσεκτες. Μά θεωρητικά δέν ὑποστηρίζουν, ὅτι πρῖν ἀπ' τή χειροτονία οὔτε κἄν μιά ἐξομολόγησις τοῦ ὑποψηφίου χρειάζεται! Ὁ μακαρίτης σέ βιβλίο του, μέ τίτλο «*Κλεῖδα τῶν ἱ. Κανόνων*», ὑποστήριξε, ὅτι μέ τή χειροτονία του ὁ ἐπίσκοπος ἀπαλλάσσεται αὐτόματα ἀπό ὅλες τίς ἁμαρτίες του!

Κι ἔκανε τή θεωρία του πράξι. Κι ἄς φωνάζει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «*Μή ἐκ πρώτης δοκιμασίας, μηδέ δευτέρας, μηδέ τρίτης, ἀλλά πολλάκις περισκεψάμενος*

καί ἀκριβῶς ἐξετάσας. Οὐ γάρ ἀκίνδονον τό πρᾶγμα. Τῶν γάρ ἡμαρτημένων ἐκείνω καί σύ δίκην ὑφέξεις ὁ τήν ἀρχήν παρασχών, καί τῶν παρελθουσῶν ἁμαρτιῶν καί τῶν γενησομένων» (Ε. Π.Ε. 23,408). Μετάφρασις: *Νά μή χειροτονῆς (ὦ Τιμόθεε!) μέ τήν πρώτη δοκιμασία, οὔτε μέ τή δεύτερη οὔτε μέ τήν τρίτη, ἀλλ' ἀφοῦ τό σκεφθῆς πολλάκις καί ἐξετάσεις μέ προσοχή. Πρόκειται γιά ἐπικίνδυνη ἐνέργεια. Καί σύ, πού ἔδωσες (τοῦ παπαῦ) τήν ἐξουσία, θά δώσης λόγο γιά τίς ἁμαρτίες καί τοῦ παρελθόντος του καί τοῦ μέλλοντός του.*

- Τήν ἀπόκτησι **τεράστιας περιουσίας**. Ὅταν τό 1965, ὡς βοηθός ἐπίσκοπος («*Ἀχαΐας*») διέθετε πάνω ἀπό δέκα διαμερίσματα, φαντάζεστε στά σαράντα (40) χρόνια μητροπολιτικῆς ἐξουσίας στήν Κορινθία τί θά προστέθηκαν!

Θέλει τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας νά ἐλπίζη, ὅτι ἔστω καί μετά θάνατον θά τά πρόσφερε κάπου. Ἔστω σέ Μοναστήρι. Διότι πέρα ἀπ' τά **Μοναστήρια** ὑπάρχει κι ἡ **Μοναστηριώτου!**

Ὁ «τυχεράκις» Δεσπότης!

Κάποτε κι οἱ **Παντελεήμονες** τελειώνουν. Τό ἔλεος τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ δέν τελειώνει ποτέ. Ἄφησε ὁ Παντελεήμων Φωστίνης, μέ τό «τάγμα τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος», πολλούς Παντελεήμονες. Καί τούς ἔκανε ὅλους δεσποτάδες. Τώρα τελειώνει ἡ «φουριά».

Ἐφυγε ὁ Κορίνθου. Τελευταῖος μένει ὁ **Μπεζενίτης**. Μοιχεπιβάτης καί στή Ζάκυνθο καί στήν Ἀττική. Ἄδοξο τό τέλος του. Σέ ὀκτώ χρόνια φυλάκισι καταδικάστηκε γιά κατάχρησι μεγάλου χρηματικοῦ ποσοῦ Μονῆς στή Νέα Μάκρη.

Χειρότερες ἀπ' τίς πράξεις του εἶναι κι αὐτοῦ οἱ **θεωρίες**. Θεωρητικά ὑποστηρίζει τό χρηματισμό του ὡς κληρικοῦ, τίς ἀποταμιεύσεις του. Ὁ Κύριος λέει: «Ὅς ἐάν λύση μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καί διδάξη οὕτω τούς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ε' 19).

Οι φαρισαίοι σωστά δίδασκαν. Ἄπλως δέν τηροῦσαν τά ὅσα δίδασκαν. Ὁ Παντελεήμων Μπεζενίτης ὄχι ἀπλως δέν τήρησε τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ γιά **ἐλεημοσύνη** καί **ἀκτημοσύνη**, ἀλλά καί διδάσκει ὑπέρ τῆς **φιλοχρηματίας** τῶν κληρικῶν (φυσικά καί τοῦ ἑαυτοῦ του).

Ἄπ' τίς σατανικές του διδασκαλίες, ὅπως τίς ἐξέφρασε σέ συνέντευξι στήν «Ἐλευθεροτυπία» (17 Ἰουλ. 2006):

• «Οἱ δικές μου ἀποταμιεύσεις προέρχονται ἀπό τό μισθό μου ὡς κληρικοῦ ἐπί 45 χρόνια, κι ἀπ' τά λεγόμενα τυχηρά, τά ὁποῖα, ὡς γνωστόν, ἀναγνωρίζει ἡ Ἐκκλησία».

Μή φορτώνετε στήν Ἐκκλησία τή φιλοχρηματία σας. Ἡ Ἐκκλησία ὄχι μόνο δέν ἀναγνωρίζει τά «τυχηρά», δηλαδή, τήν ἀγοροπωλησία τῆς χάριτος, ἀλλά καί τήν καταδικάζει ὡς **Σιμωνία!**

Τά λεφτά σου καί σύ στό Διάβολο! εἶπε ὁ ἀπόστολος Πέτρος στό Σίμωνα, πού θέλησε ν' ἀγοράση τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ χρήματα (Πράξ. η' 20).

• «Ὁ ἐπίσκοπος, σύμφωνα καί μέ τούς ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, μπορεῖ νά ἔχει δική του περιουσία. Δέν ἰσχύει γι' αὐτόν ἡ ἀκτημοσύνη, διότι ἀπό τῆς ἐκλογῆς του ὁ ἐπίσκοπος παύει νά εἶναι μοναχός».

Ἔσπε τό «κομπόδεμα» τῶν **1,5 ἑκατομμυρίων εὐρώ**, πού μάζεψε γιά τά γερατεία του (!) ὁ κ. Παντελεήμων Μπεζενίτης, τοῦ τό ἐπέτρεψαν οἱ ἱ. Κανόνες; «Ὅλοι -λέει- τά γνωρίζουμε αὐτά».

Τά γνωρίζουμε, ἀλλά δέν τά ἀναγνωρίζουμε.

• Ἀναγνωρίζουμε τήν **ἀκτημοσύνη** ὄλων τῶν ἀγάμων κληρικῶν.

• Ἀναγνωρίζουμε τή **φιλανθρωπία**, πού πρωτίστως ὄλοι οἱ κληρικοί ὀφείλουν νά προΐστανται (Τίτ. γ' 8).

• Ὡς πρός τούς ἱ. Κανόνες γνωρίζουμε, ὅτι ὑπάρχει ἓνας (ὁ β' τῆς ἐν Ἁγία Σοφία Συνόδου), πού λέει, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος, ἄν παραιτηθῆ καί θελήσῃ νά ζήσῃ σέ μοναστήρι, δέν τελεῖ τά τοῦ Ἀρχιερέως. Δέν λέει, ὅτι μπορεῖ νά ἔχῃ μεγάλη «σακκούλα» καί νά μαζεύῃ ἀπό ἐ-

φοπλιστές καί κυρίες τῆς Κηφισιάς, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ κ. Μπεζενίτης!

Ἄραγε θά κληθῆ ἀπ' τήν ἱ. Σύνοδο σέ ἀπολογία γιά τίς θεωρίες του, μέ τίς ὁποῖες «κόβει καί ράβει» στά μέτρα του τήν Ἁγία Γραφή καί τούς ἱ. Κανόνες;

Ἐκλογή δύο Ἀρχιεπισκόπων

Ἡ ἑλλάδα εἶναι καί ἡ **Κρήτη**. Δέν ἀνήκει ὅμως στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖ ἰσχύει κάποιος θεσμός, πού λέγεται «Ἡμιαυτόνομος Ἐκκλησία», ὄχι τόσο γνωστός στούς ἱερούς Κανόνες.

• Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τό γεγονός εἶναι, ὅτι ὁ ἀρχιεπισκοπικός θρόνος τῆς Κρήτης εἶναι κενός, μετά τήν ἐκδημία τοῦ σεβασμίου **ἀρχιεπισκόπου Τιμοθέου**.

Ἱεραποστολική φυσιογνωμία, ἐργαστήκε στά Χανιά, στήν Ἀθήνα στίς Μοῖρες καί στό Ἡράκλειο γιά τή δόξα τοῦ Χριστοῦ. Ἄφησε καί ἔργα ἐκκλησιαστικά, καί γραπτό ἐποικοδομητικό λόγο καί φήμη ἐναρέτου ἀνδρός.

Τό τριπρόσωπο γιά τήν ἐκλογή ἀρχιεπισκόπου ἔχει σταλή στό Πατριαρχεῖο Κωνστ/πόλεως, πού θά προκρίνη ἓνα.

Εὐχόμεθα νά ἐκλεγῆ «ἀνήρ πλήρης Πνεύματος καί δυνάμεως» (Πράξ. ζ' 55), πού νά ἐργαστῆ γιά τήν **οἰκοδομή** τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης. Ὑπέρ τόν Πατριάρχη νά ἔχῃ τόν Κύριο καί Σωτῆρα μας Ἰησοῦ.

• Κενός εἶναι κι ὁ ἀρχιεπισκοπικός θρόνος τῆς Ἐκκλησίας τῆς **Κύπρου**. Ἀπό διευρυμένη Σύνοδο κρίθηκε ὁ βαρεῖα ἀσθενής Ἀρχιεπίσκοπος **Χρυσόστομος** ὡς μή δυνάμενος νά βαστάζῃ πλέον τό βάρος τῆς διαποιμάνσεως.

Οἱ συνθήκες ἐκλογῆς ἐπισκόπων καί ἀρχιεπισκόπου στήν Κύπρο εἶναι ἰδιόζουσες. Ἡ συμμετοχή τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου μακάρι νά ἤγγιζε τήν πραγματικότητα τοῦ «Ψήφω κλήρου καί λαοῦ».

Δυστυχῶς παρεμβαίνουν πολλοί παράγοντες, πολιτικοί, οικονομικοί, ὅπως δῆποτε **ἐξωεκκλησιαστικοί**, πού δέν εἶναι φορεῖς Ἀγιοπνευματικῆς φωτίσεως.

Οι έκλογεις ἄς σεβαστοῦν τὴν ἱστορία τῆς μεγαλονήσου. Ἐς δοῦν τό μέλλον τῆς Κύπρου, ὄχι μέσα στήν Ε.Ε., ὅσο μέσα στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Τά **δίκαια** τῆς Κύπρου, ὅσο ἰσχυρά κι ἄν εἶναι, δέν εἶναι ἀνώτερα ἀπ' τά δίκαια τῆς ψυχῆς, πού τῆς χαρίζει ὁ Χριστός τή δικαίωσι, τή σωτηρία, τὴν αἰώνια ζωή.

Ἡ Κύπρος θά βρῆ τή δικαία λύσι τοῦ προβλήματός της, ὅταν οἱ **Κύπριοι** εἶναι ὄντως ἐνωμένοι μέ τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, «ὅ ἐστιν ἡ Ἐκκλησία» (Ἐφεσ. α' 24).

Οἱ ἀθῶοι τί φταῖνε;

Φυγαν τελικά οἱ Ἰσραηλινοί ἀπ' τό Νότιο Λίβανο. Χτυποῦσαν ἐπί εἴκοσι μέρες ἀνηλεῶς. Στόχος τους ἡ τρομοκρατική ὀργάνωσις **Χεζμπολάχ**, πού δρᾷ ὡς «κράτος ἐν κράτει» μέσα στό Λίβανο.

Ἡ ἀντίστασις τῶν Χεζμπολάχ ἦταν ἀκατάβλητη. Χιλιάδες ρουκέττες ἔρριχναν σέ Ἰσραηλινά ἐδάφη. Χιλιάδες βόμβες καί πυραύλους οἱ Ἰσραηλινοί.

Οἱ ἀθῶοι, ὅπως πάντοτε, τὴν πλήρωσαν. Δέν μιλάμε γιά νικητή. **Ἡττημένοι** ὑπάρχουν μόνο:

- Ἡττημένη ἡ παγκόσμια **εὐαίσθησία**.
- Ἡττημένη ἡ διεθνῆς **εἰρήνη**.
- Ἡττημένη ἡ **ἀγάπη**.

Ποιά κατάρρα ἀκολουθεῖ τοὺς λαοὺς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς!

• Ἐκεῖ πού ὁ Θεάνθρωπος ἔσπειρε τὴν ἀγάπη χωρίς σύνορα, οἱ «κατοικοῦντες» ἐκεῖ, ἔβραιοι, μουσουλμάνοι, κάποτε καί λεγόμενοι χριστιανοί, σπέρνουν τό μῖσος.

• Ἐκεῖ, πού ὁ Κύριος ἔσπειρε τό λόγο τῆς ἀλήθειας, οἱ λαοὶ σπέρνουν βόμβες καί ρουκέττες. «Ἐξῆλθεν ὁ Ἰσραὴλ τοῦ σπείραι βόμβας διασπορᾶς»!

Στό χῶρο τοῦ Λιβάνου φεύγοντας ἄφησαν ἀναρίθμητες **βόμβες διασπορᾶς**. Ἀποχώρησαν, ἀλλ' ἄφησαν πίσω τό θάνατο νά θερίζη τά μικρά κυρίως παιδιὰ.

• Κι ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ὅλο καί θεριεύει ἡ νέα «ὑπερδύναμις». Τὴν ἀποκάλεσαν «**Ἰσλαμικό φασισμό**».

Ἐπιλο κυρίως ἡ **τρομοκρατία**. Τριάντα χιλιάδες (30.000) πιστοὶ τῆς Ἁλ Κάϊντα,

διασκορπισμένοι σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἔχουν ὀρκιστῆ νά γίνουν ὄργανα τρομοκρατικῶν χτυπημάτων σάν ἐκεῖνο στοὺς Δίδυμους Πύργους τῆς Ν. Ὑόρκης.

• Δέν ἔχουμε πλέον «**ἰσορροπία τοῦ τροῦμου**». Ἐχουμε **ἀνισορροπία τρομοκρατῶν** πάσης φύσεως.

Θά βάλῃ τό χέρι Του ὁ Θεός; Ἄν μετανοήσουμε! Ἄν εὐαγγελιστοῦμε τὴν εἰρήνη «**τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακρὰν**».

Κακούργημα μόνο αὐτό;

Τροποποιεῖται ὁ νόμος γιά τὴ βία καί τὴν **ἀσέλγεια σέ βάρος ἀνηλίκων**. Θά διώκεται πλέον ὄχι ὡς πλημμέλημα, ἀλλ' ὡς κακούργημα. Οἱ ποινές προβλέπονται βαρεῖες, ἰδίως γιά πρόσωπα πλησίον τοῦ παιδιοῦ, ὅπως γονεῖς, συγγενεῖς, δάσκαλοι, προπονητές ἢ ἀκόμα καί ... ἱερωμένοι!

• Βαρύτατη ἐπίσης θεωρεῖται ἡ κακοποίησης **ἐγκύου γυναικας**. Καί πολύ σωστά. Χτυπᾶς ἢ προσβάλλεις ἔγκυο γυναίκα; Καταστρέφεις εἰκονοστάσι τοῦ Θεοῦ!

• Κι ἓνας μένει μόνο ἀπροστάτετος. Τό **κυφορούμενο βρέφος!** Αὐτό ἐπιτρέπεται νά κακοποιῆται, νά θανατώνεται μέ τὴν **ἔκτρωσι**, νά πολτοποιῆται!

• Κάθε νόμος κατὰ τῆς παιδικῆς κακοποιήσεως θά εἶναι ὑποκριτικός καί ἐλλειμματικός, ἐφ' ὅσον ὄχι μόνο δέν τιμωρεῖται ἡ **δολοφονία βρέφους** μέ ἄμβλωσι, ἀλλά καί νομίμως ἐπιτελεῖται!

Δέκα εὐρώ τό χρόνο

■ Τὴν ἐτήσια συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ (**10 Εὐρώ - €**) ἢ στά γραφεῖα «**Βαπτιστῆς**», **Χριστοζοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα**. ἢ στό Βιβλιοπωλεῖο «**Βαπτιστῆς**», **Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103, Ἅγιο Δημήτριο** ἢ στό λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548** τῆς **EUROBANK**.

■ Οἱ συνδρομητές τοῦ **ἐξωτερικοῦ** ν' ἀποστέλλουν τό ἔμβασμά τους στό ὄνομα «**Βαπτιστῆς**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

■ Τηλ.: 2103212713 καί 2109765440.